

Тікай, червона

КУПИТИ

Дві подружки, рішуча і смілива Лора та Олівія, котра тривожиться за кожну дрібницю, вирішують поїхати на студентську вечірку просто неба, добиратися на яку потрібно через ліс. Дівчата звертають із головної траси на вузьку дорогу в гущавині, де відсутній мобільний зв'язок і немає жодної зустрічної автівки, вмикають гучніше Брітні Спірс на програвачі й намагаються не згадувати всі моторошні історії про самотніх дівчат у лісі, які чули в детективних програмах.

Коли Лора й Олівія нарешті помічають фари фургона, що їде за ними в темряві гірських схилів, уже запізно. Те, що спершу здається дуркуванням на дорозі, стрімко перетворюється на шалене переслідування і боротьбу за виживання.

Тим, хто зміг вижити.
Тим, хто не зміг.
Тим, хто досі бореться десь посередині.

1

Серпень 2006

— Вони досі у нас на хвості, — пробубоніла я, мружачись від самотньої пари фар, що світила у заднє скло. Коли я посунулася на пасажирському сидінні, блискітки на моєму топі на зав'язках зачепилися за пасок безпеки, зашелестівши, наче телеграфна стрічка.

— Може, це вбивця з Грін-Рівера? — спокійним голосом припустила Лора, не зводячи очей з дороги.

Я пирхнула, але й далі спостерігала, як фари постійно наближаються.

— Вбивцю з Грін-Рівера спіймали. Я гадала, ти читала той блог, який я тобі надіслала.

— Там сторінок двадцять. Та й нащо мені здався той кримінальний блог, коли зі мною в одній машині сама Олівія Гіт?

Коли вона пригальмувала, щоб вписатися у крутий поворот, жовті бляклі фари позаду засвітилися блідо-помаранчевим, змішавшись із кольором наших стоп-сигналів.

Я проігнорувала запитання подруги і продовжила витріщатися на фари, що вже кілька миль вперто не злазили у нас із хвоста на цій темній сільській дорозі.

«Все гаразд», — заспокоювала я себе. На кожному повороті вузької дороги стояли знаки «Обгін заборонено», а наше стареньке «вольво» пихтіло під гірку на десять миль повільніше від дозволеного. Можна не сумніватися — нам сіли на хвіст.

Коли я кліпнула, крізь повіки пробилося відображення двох червоних спалахів. Розгледіти водіїв я не могла, а мене ще й почало захитувати. Я поглянула на фари трохи довше і побачила номерний знак — 2С GR275.

— Лів? Оглухла, Лів? Вони, певно, спізнюються до вогнища. Так само, як ми.

Лора була Скаллі для мого Малдера: завжди весела та відповідальна, повсякчас словами відраджувала мене від моїх накрутів. Та одна думка не давала мені спокою: а що як накрут не такий уже й накрут?

— На номерах написано GR, — буркнула я, але тут же відвернулася, розгладжуючи блискітки й повільно вдихаючи повітря, щоб вгамувати нудоту в розхитаному шлунку.

— GR? — перепитала Лора, зиркнувши на мене, коли ми виїхали з повороту.

— Грін-Рівер, — пояснила я й награно зітхнула. — Або Гері Ріджвей, той тип. Легше на поворотах.

Я поклала руку на нерівний край вікна, тож прохолодне нічне повітря із запахом шавлії вдарило мені в обличчя.

Ще кілька тижнів тому віконне скло з боку пасажирського сидіння у дверцятах нашого «вольво» перестало підніматися. Тіш, сестра Лори, пропонувала встромити в отвір лист пластику, але, оскільки кондиціонера в машині не було, вікно так і залишилося відкритим. Я потирала висипані сиротами голі руки. Треба було взяти куртку. У горах було щонайменше градусів на сім холодніше, ніж у місті, але після роботи я надто поспішала й впріла, аби цим перейматися.

Дійство з вогнищем біля водосховища розпочалося вже більш ніж годину тому. З того, що я бачила, на дорозі була тільки наша машина, якщо не враховувати переслідувачів. Лора дочекалася, поки закінчиться моя зміна у «Пай-Голі», і ми разом вирушили у стомливу, звивисту поїздку через пагорби.

Всередині «вольво» ставало все світліше від фар, що наближалися ззаду. Лора позирала у дзеркало заднього огляду. Коли я вигнула шию, аби зробити так само, вона окинула мене застережливим поглядом.

— Дивись перед собою. Єдине, чим тобі зараз треба перейматися, щоб тебе не знудило у машині Тіш. — Вона змахнула пухнастим гральним кубиком, що висів на дзеркалі. — Не можу повірити, що вона нас знову сьогодні кинула.

— Зі мною все гаразд, — наполягала я, попри загрозливе захитування. Вдихнула повітря через ніс, щоб вгамувати нудоту. — Але...

— Дихай, Лів, - лагідно мовила Лора. — Вони просто хочуть нас обігнати. Треба знайти, де б то зупинитися.

— Тут немає де зупинитися, - пробубоніла я, жалкуючи, що не пішла в бібліотеку разом із Тіш, а вирішила «відірватися». — І тут не можна йти на обгін.

Мені і вдень було не по собі на самотній двосмуговій сільській дорозі.

— Глянь, ось там, — мовила Лора і звернула машину у бік зниженого гравійного узбіччя біля підніжжя пагорба праворуч від нас. Фари залишалися позаду, повільно наближаючись до того ж узбіччя.

— Чому не обганяють? — запротестувала я, щоб потім докоряти самій собі за надто бурхливу реакцію. Я не вірила, що мій стривожений розум зможе виявити справжню загрозу. Він занадто часто зводив мене на хибний шлях.

Щойно ці слова злетіли з моїх уст, позаду в полі зору з'явилася машина з однією вимкненою фарею — це була тільки друга автівка, яку ми бачили, відколи виїхали за місто. Вона обігнала нас так швидко, що ледве не зачепила дзеркало з боку водія. Щойно її стоп-сигнали зникли за наступним поворотом, переслідувачі знову виїхали на дорогу і теж промчали повз нас.

За кілька секунд пагорби знову потемніли, було чутно лише бурчання двигуна нашого «вольво».

— Бачиш? Вони просто хотіли пропустити того бовдура, — переможно заявила Лора, осяявши мене усмішкою, перш ніж натиснути на газ і повернутися на дорогу. — Ніякі це не серійні вбивці.

Не почувши відповіді, вона зиркнула на мене.

— Гіш не давала про себе знати?

Трохи заспокоївшись, я зітхнула і потягнулася до джинсових шортів

із високою талією, щоб відкрити поясну дорожню сумочку, в яку запхнула телефон. Лора захихотіла на звук блискавки.

Я проігнорувала і відкрила свій розкладний телефон.

— Ти ж знаєш, що вона не телефонувала. Ти просто хотіла подивитися, як я відкриваю свою смішну магічну сумочку. — Щоб наголосити на цих словах, я відтягнула і відпустила резинку сумки, що туго сиділа трохи нижче верхнього гудзика моїх шортів. — У кишеню шортів мені вліз би хіба що крекер. І де ще, скажи, я маю класти телефон, коли кудись їду?

— Разом із газовим балончиком і свистком на випадок згвалтування, — пискнула Лора.

Я закотила очі і зареготала.

— Тобі справді треба почитати той блог.

На телефоні замиготіла лише одна поділка зв'язку.

Нових повідомлень не було, але я скористалася нагодою і написала Тіш номер тієї машини: 2C GR275. Просто про всяк випадок.

Вона не побачить повідомлення, поки не повернеться додому з бібліотеки пізно ввечері. Та навіть тоді не зверне на нього увагу, хіба що зранку на квартирі так ніхто й не об'явиться. Тіш, як і Лора, вже звикла отримувати від мене повідомлення з номерами машин чи розмитими фото якогось підозрілого чувака на заправці — ніби поліцейський фоторобот, який я колись бачила у твітері.

Лора засовалася на водійському сидінні й повернулася обличчям до мене.

— Ти ж знаєш, що ми можемо повернутися, якщо хочеш,

— люб'язно запропонувала вона, білозуба усмішка повільно зникла з її обличчя. — Якщо тобі не хочеться на те вогнище...

— Я в нормі, — наполягла я різкіше, ніж хотіла, не дивлячись подрузі в очі. Я вже навчилася давати раду жартам про мої тривожні повідомлення, дорожню сумочку і свисток на випадок згвалтування. Але будь-який натяк на мою соціальну відчуженість... це вже занадто.

Я сховала телефон назад у поясну сумочку, з неохотою уявляючи, як остання поділка зв'язку зникає у цій глушині. Потім я потягнулася і повернула коліщатко гучності на старезному програвачі, що розміщувався

поміж нами на місці, де колись у старенького «вольво» був бардачок. То був незнищений монстр, як і саме «вольво». Я його обожнювала.

— Я вдягнула ці колючі блискітки не для того, щоб розвертатися і їхати додому. — Тут я фальшиво затягнула пісню Брітні Спірс. Лора годинами працювала над створенням цього міксу для вечірки: спершу завантажувала пісні, потім переписувала їх на CD-диск, і з диска — на плівку програвача.

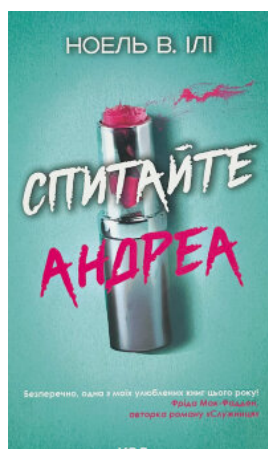
На обличчі Лори засяяла усмішка.

— Відпадна мала.

Рекомендована література

Густіше за кров

Спитайте Андреа

Самородки

Весілля служниці

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ